

Een dag !

Met dikke vlokken vallen ze uit de lucht. In korte tijd is Limburg wit gekleurd door sneeuw. Als het regent dan hoor je het kletteren maar als het sneeuwt hoor je niks. Je ziet alleen maar dwarrelende sneeuwvlokken neer komen en die dan voor een wit tapijt zorgen. Zo als het gewoonlijk is zat ik toen het sneeuwde achter het grote raam naar buiten te kijken. Naar mijn twee duiven in de volière die er nu bedroefd bij zaten. De hemel was loodgrijs en zag er spookachtig uit. Er zijn mensen die tuk zijn op sneeuw en ijs. In mijn jonge tijd kon de sneeuw voor mij niet hoog genoeg liggen. Met de slee de berg af, dat was toen voor de jeugd een dolle pret. Als het nu sneeuwt dan is dat iets bijzonders. Als de vlokken bij het vallen niet direct dooien dan duurt het evenwel niet lang dat het dit wel doet. En deze keer ook dus weer. Met de zon in de lucht waren de restjes sneeuw langs wegen aan het sterven. En daarom ben ik op mijn mobielscooter er op uit gegaan. Ik reed weer zoals gewoonlijk mijn rondje door het dorp. Wat is het toch prachtig als het in de ochtend nog mistig is en de zonnestralen er door heen schijnen. Met de kleurige herfstbladeren erbij is dat een wonderbaarlijk gezicht. Alleen daarom is het al plezierig om naar buiten te gaan. Een ritje door het dorp doe ik graag. Ik ben er geboren en getogen en voel me er nog altijd thuis. Waar het bos met z'n roeivijver en de kinderspeeltuin een fijne omgeving is om er te zijn. Omdat de vijver nog niet bevroren was en de speeltuin ook niet open was, was er nu minder volk in het bos dan in de zomer. Maar toch waren er genoeg wandelaars. Allemaal mensen die voor hetzelfde kwamen als mij. Aandacht besteden aan de mooie herfstkleuren en het genieten van de stilte. Zo ook enkele bezoekers in een rolstoel. Met een daarvan, en met de begeleider, kwam ik in gesprek. Aan de man in de rolstoel kon je niet zien dat hij een spieraandoening had. Ik kon heel goed opmerken dat hij genoot van de omgeving. Hij was goed geluimd! Het leek alsof hij niks mankeerde en zo gezond was als een vis in het water. Het leek er ook niet op dat hij zich gefrustreerd voelde omdat hij zich in een rolstoel moest verplaatsen. Wellicht voelde hij er zich in thuis maar het kan ook zijn dat hij intens genoot van de omgeving en de herfstkleuren van het bos. Toen ik weer thuis was ben ik maar weer voor het raam gaan zitten en keek naar mijn twee duiven die nog altijd stil en met opgezette pluimen in de ren zaten te soezen. Zin om iets anders te doen had ik niet. Geen krant, geen radio en ook geen televisie. Mijn verlangens stonden op een gelukkig laag pitje op die winterse dag. En toen er nog maar een dun streepje daglicht mijn kamer binnen viel wist ik dat het avond werd en morgen weer een nieuwe dag zou komen. Misschien dat ik dan weer naar het bos zal gaan.

(Pie)